

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **m. V.**,
se sídlem X,
zastoupen advokátem Mgr. Josefem Vackem,
se sídlem Jugoslávská 29, Praha,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 10. 2016, č. j. 44834/16/5000-10470-711175 a ze dne 13. 10. 2016 č. j. 44835/16/5000-10470-711175,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného, jimiž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „finanční úřad“) ze dne 11. 11. 2015, č. j. 4062614/15/2100-31474-203826 a č. j. 4062292/15/2100-31474-203826

(dále jen „platební výměry“). Platebními výměry byl žalobci uložen odvod za porušení rozpočtové kázně (prvním do Státního fondu životního prostředí ve výši 92 319 Kč a druhým do Národního fondu ve výši 1 292 465 Kč) z důvodu netransparentního postupu při výběru dodavatele v užším řízení při zadávání veřejné zakázky č. X s názvem „*Revitalizace veřejné zeleně u hřbitova ve V.*“ (dále jen „veřejná zakázka na revitalizaci zeleně“), neboť žalobce porušil § 6 a § 61 odst. 5 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 31. 3. 2012 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o poskytnutí dotace ze dne 6. 11. 2012, č. j. 115D122001695/2 [resp. oddíl B odst. 3 písm. a) podmínek pro poskytnutí dotace, jež jsou jeho nedílnou součástí], a čl. III odst. 5 bod c) písm. a) smlouvy o poskytnutí podpory ze Státního fondu životního prostředí uzavřené dne 9. 11. 2012 pod č. 10080436.

2. Žalobce v žalobě popsal, jakým způsobem postupoval při zadávání veřejné zakázky na revitalizaci veřejné zeleně. Rozhodl se pro zadání ve formě užšího řízení. V zadávacím řízení byl při výkonu práv a povinností souvisejících se zadávacím řízením zastoupen společností Allowance s. r. o. Po zveřejnění zadání zaslali zájemci o účast ve stanovené lhůtě žádost o účast spolu s požadovanými doklady o kvalifikaci. Ze žádostí splňujících požadovaná kvalifikační kritéria losováním vybráno 10 zájemců. Losování provedla dne 15. 12. 2011 společnost V. C. s. r. o. (dále jen „V.“) za použití elektronického losovacího zařízení C. L. 002 (dále jen „losovací zařízení“), jehož výrobcem je společnost C., s. r. o. O průběhu losování sepsal notář JUDr. M. K. notářský zápis. Dle tohoto zápisu zájemce o účast G. s. r. o. vznesl dotaz, zda by losující osoba mohla zařízení před vlastním losováním vypnout a opětovně zapnout. Tomuto požadavku nebylo vyhověno a zájemci bylo sděleno, že pokud mají uchazeči pochybnosti k losovacímu zařízení, je možné odvést přístroj ke kontrole Elektrotechnickému zkušebnímu ústavu, s. p. Následně bylo vylosováno 10 zájemců, kteří byli vyzváni k předložení nabídky. Po zasedání hodnotící komise byla dne 13. 4. 2012 uzavřena s vybraným uchazečem smlouva o dílo. Zadavatel převzal dílo dne 28. 10. 2012.
3. Dne 15. 4. 2014 obdržel žalobce od Ministerstva životního prostředí (dále jen „ministerstvo“) informaci o závěrech kontroly průběhu elektronického losování. Dle ministerstva skutečnost, že nebylo vyhověno požadavku na vypnutí a zapnutí losovacího zařízení, mohla zakládat pochybnost o transparentnosti zadávacího řízení. Ministerstvo proto dodalo podnět jak k příslušnému finančnímu úřadu, tak Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“), který dospěl k závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách a žalobci uložil pokutu (žalobce napadl rozhodnutí o rozkladu u Krajského soudu v Brně žalobou, o které bylo vedeno řízení pod sp. zn. 29 Af 125/2016; ke dni podání žaloby o žalobě nebylo rozhodnuto).
4. Žalobce v prvním okruhu žalobních bodů namítl, že ve správním řízení došlo k nesprávnému procesnímu postupu, neboť finanční úřad měl postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tak ale nepostupoval, neboť průběh losování posuzoval pouze podle textu notářského zápisu a neprovedl další důkazy, které mohly prokázat průběh losování (jejich neprovedení ani řádně neodůvodnil). Žalobce navrhoval svědecké výpovědi k prokázání rozhodných okolností průběhu losování a dále uváděl, že měly být provedeny důkazy, které by objasnily datum zaplombování losovacího zařízení. Žalobce dále upozornil na to, že ačkoli představuje notářský zápis veřejnou listinu, nezachycuje do podrobností celý půl hodinu trvající průběh omezení počtu

uchazečů v zadávacím řízení. Notářský zápis neobsahuje záznam přímé řeči jednotlivých účastníků, a proto nebylo ani přesně zaznamenáno, jakým způsobem nebylo vyhověno návrhu na vypnutí a zapnutí losovacího zařízení. Finanční orgány bez řádného odůvodnění neprovedly ani důkaz protokolem o předání elektronického losovacího zařízení C. ze dne 14. 3. 2011 a protokolem o předání elektronického losovacího zařízení C. ze dne 18. 3. 2011, které žalobce navrhoval a které prokazovaly, že obdobné losovací zařízení měl k dispozici ÚOHS, který proti použití tohoto zařízení nic nenamítal.

5. Další okruh žalobních bodů se týkal transparentnosti zadávacího řízení, kterou žalobce podle svého přesvědčení neporušil. Dodržel veškeré podmínky § 61 odst. 4 a 5 zákona o veřejných zakázkách. K losování použil elektronické losovací zařízení, které bylo v obdobném provedení předloženo ÚOHS k předběžné kontrole. Požadovaný restart losovacího zařízení by podle žalobce nepřispěl k transparentnosti zadávacího procesu; naopak by byl způsobilý transparentnost oslabit. Vyhovění požadavku na vypnutí a zapnutí losovacího zařízení, který vznesl pouze jediný zájemce, by mohlo vzbudit v ostatních zájemcích pochybnosti o narušení transparentnosti zadávacího řízení, neboť by mohli mít za to, že vypnutím a zapnutím losovacího zařízení byl aktivován algoritmus, který by mohl ovlivnit výsledek losování. Dále není zřejmé, jak by měl žalobce postupovat v případě protichůdných požadavků jednotlivých zájemců. Provedení restartu by podle žalobce nebylo způsobilé zvýšit transparentnost losování. Zájemci bylo nadto sděleno, že pokud měl pochybnosti o losovacím zařízení, bylo možné ho nechat odvést ke kontrole do Elektrotechnického zkušebního ústavu (dále jen „EZÚ“). Žalobce umožnil dostatečnou kontrolu losovacího zařízení, neboť přítomní zájemci mohli sami určit počet zkušebních losování, losovací zařízení bylo zkontrolováno EZÚ, losovací zařízení bylo zajištěno plombou, jejíž neporušení mohli zájemci zkontrolovat.
6. Žalobce dále uvedl, že finanční úřad dospěl k odlišnému závěru ohledně porušení zákona o veřejných zakázkách než ÚOHS. Podle finančního úřadu totiž žalobce porušil ustanovení § 61 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách, kdežto podle ÚOHS porušil ustanovení § 61 odst. 4 tohoto zákona.
7. Žalobce také namítl, že z rozhodovací praxe soudů (zejména rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, č. j. 62 Af 61/2012-108, a ze dne 15. 2. 2012, č. j. 62 Af 47/2010-53, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 1 Afs 64/2013 – 49) vyplývá, že v případě omezení zájemců o účast v zadávacím řízení je zásada transparentnosti porušena tehdy, pokud dojde ke kombinaci různých okolností, přičemž teprve kombinace jednotlivých okolností je způsobilá založit pochybnosti o férovosti losovacího zařízení. Z toho důvodu považuje žalobce závěr žalovaného za chybný, neboť existence jedné skutečnosti, která by mohla vyvolat spekulace o ovlivnění náhodného výběru, nemůže takovou pochybnost založit.
8. Třetí okruh žalobních bodů se týkal legitimního očekávání žalobce, zásady legality a právní jistoty. Žalobce nejprve uvedl, že pojem transparentnost je tzv. neurčitým právním pojmem, jenž je třeba vykládat v souladu s ustálenou správní praxí. Bylo proto na místě, vzít v úvahu rozhodnutí vydaná v období od 15. 9. 2010 do 31. 3. 2012, kdy zákon o veřejných zakázkách umožňoval užití elektronického losovacího zařízení. Přitom nesejde na tom, zda se jedná o rozhodnutí vydaná do 15. 12. 2011, kdy proběhlo losování, neboť bylo třeba vzít v potaz všechna rozhodnutí ÚOHS vydaná do 13. 10. 2016, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Žalobce odkázal na 11 rozhodnutí ÚOHS, ve kterých byla potvrzena obdobná praxe průběhu losování (například bylo použito elektronické losovací

zařízení a nebylo vyhověno žádostem zájemců o veřejné zakázky o přecíslování jednotlivých zájemců, nebo šlo o stejný typ elektronického losovacího zařízení, přičemž zařízení bylo prozkoušeno EZÚ a zaplombováno, účastníci měli možnost kontroly zařízení před losováním a byla jim dána možnost nechat zařízení opětovně přezkoušet.). Dále žalobce uvedl, že vzhledem k existenci ustálené správní praxe zakládající legitimní očekávání žalobce se žalovaný vůbec nevypořádal s otázkou a argumenty žalobce o souladu se zásadou legality. Žalobce dále poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 605/06, ve kterém se Ústavní soud vypořádával s otázkou změny správní praxe a stanovil mantinely, za kterých může k této změně dojít. Podle žalobce ale v dané věci podmínky, za kterých se mohla na žalobce aplikovat změněná správní praxe, splněny nebyly.

9. Posledním žalobním bodem žalobce namítal nepřezkoumatelnost způsobu stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně, neboť z napadených rozhodnutí není patrné, z jakého důvodu považuje správce daně odvod ve výši 25 % za přiměřený, a proč neuložil odvod nižší, jestliže 25 % představuje maximální povolený odvod. Uvedené platí tím spíše, že při daňové kontrole dospěl finanční úřad k závěru, že netransparentní postup neměl v posuzované věci vliv na splnění účelu dotace. Žalobce také poukazuje na rozhodnutí Evropské komise ze dne 19. 12. 2013 č. C(2013)9527, resp. na její přílohy Pokyny ke stanovení finančních oprav, jež mají být provedeny u výdajů financovaných Unii v rámci sdíleného řízení v případě nedodržení pravidel pro veřejné zakázky, podle nichž mají příslušné orgány členských států používat při opravě nesrovnalostí stejná kritéria a sazby jako orgány Evropské unie. Zásadami stanovenými v těchto pokynech se však žalovaný neřídil a uvedl, že se v nich nesrovnalosti v nedostatku transparentnosti neřeší. Podle bodu 1.1 pokynů se však v takovém případě uplatní nejbližší ustanovení pokynů.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakého skutkového stavu zjištěného žalovaný vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil. K námitce, ve které se žalobce domáhal ustálené správní praxe, žalovaný uvedl, že v době losování žádná ustálená, jednotná a dlouhodobá správní praxe neexistovala. Žalovaný také vyjádřil přesvědčení o tom, že postup žalobce nebyl v souladu s podmínkami nastavenými poskytovatelem dotace, a proto bylo nezbytné žalobce sankcionovat. K nepřiměřenosti uložené sankce žalovaný uvedl, že bylo zohledněno porušení zásady transparentnosti jako jedné ze stěžejních zásad postupu zadavatele při zadávání veřejných zakázek, toto porušení mohlo mít za následek podstatné ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.
11. Žalobce v podané replice nesouhlasil se závěry žalovaného uvedenými ve vyjádření k žalobě a zrekapituloval, případně odkázal na argumentaci uvedenou v žalobě.
12. Při ústním jednání konaném dne 23. 4. 2016 účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu a dokazování

13. Ze správního spisu soud zjistil, že ministerstvo zaslalo finančnímu úřadu podnět, ve kterém jej upozornilo na to, že na základě kontroly provedené v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, č. j. 62 Af 61/2012-108, získalo pochybnost o souladu projektu žalobce se zásadou transparentnosti zadávacího řízení, neboť před losováním byla vznesena žádost o vypnutí a zapnutí přístroje, které nebylo vyhověno. Zároveň ministerstvo uvedlo, že podalo podnět k ÚOHS. V závěru ministerstvo

upozornilo, že podle dopisu Evropské komise ze dne 29. 10. 2013, č. j. ARES(2013)3366900 (dále jen „dopis EK“), by za toto pochybení měla být uložena korekce ve výši 10 % u podlimitních veřejných zakázek a 25 % u nadlimitních veřejných zakázek. Dne 3. 6. 2014 byla u žalobce zahájena daňová kontrola.

14. Z notářského zápisu ze dne 15. 12. 2011 sepsaného notářem M. K. týkajícího se omezení počtu uchazečů o veřejnou zakázku na revitalizaci veřejné zeleně, a to formou losování plyne, že „*JUDr. J. B. prohlásil, že losovací zařízení má číslo C. a požádal jednoho z účastníků, aby zkontroloval číslo a stav neporušenosti plomby číslo X.*“ (strana 3 zápisu). Na straně 4 zápisu je dále uvedeno, že „*[p]řítomná zástupkyně společnosti G. s. r. o., paní S. V., vznesla dotaz, zda by mohl pan O. Č. losovací zařízení před vlastním losováním vypnout a opětovně zapnout. Žádosti přítomné zástupkyně o vypnutí a opětovné zapnutí nebylo panem O. Č. vyhověno. Pan O. Č. k tomu konstatoval, že pokud mají uchazeči pochybnosti k losovacímu zařízení, opětovně nabízí možnost odvézt přístroj do zmíněného Elektrotechnického zkušebního ústavu. Protože nikdo z účastníků nežádal provedení další demonstraci losovacího zařízení, přistoupil JUDr. J. B. se souhlasem účastníků k vlastnímu losování.*“
15. Spis dále obsahuje zprávu o zkoušce ze dne 22. 11. 2011, která ověřovala elektronické losovací zařízení – generátor náhodných čísel typ C..
16. Daňová kontrola byla ukončena dne 9. 11. 2015 Zprávou o daňové kontrole č. j. 4042045/15/2100-31474-203826, která ve výsledku kontroly rekapitulovala, že „*[v] důsledku porušení ustanovení § 6 ZVZ, podmínky Rozhodnutí oddíl B odst. 3 písm. a) a podmínky Smlouvy článek III. odst. 6 bod C) písm. a) došlo k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. j) RP. (...) Vzhledem k tomu, že poskytovatel nestanovil za porušení výše uvedené podmínky ani povinnosti dané zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách nižší odvod, než kolik činí částka dotace (§ 14 RP), činí odvod za porušení rozpočtové kázně v souladu s ust. § 44a odst. 4 písm. c) RP částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. (...) Příjemce je povinen odvést do Národního fondu odvod ve výši 1 292 465,- Kč (25 % z částky poskytnuté z ERDF) a do státního fondu odvod ve výši 92 319,- Kč (25 % z částky poskytnuté ze SFŽP).*“
17. Finanční úřad vydal dne 11. 11. 2015 dva platební výměry. Prvním platebním výměrem č. j. 4062292/15/2100-31474-203826 stanovil žalobci povinnost odvést do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně částku ve výši 1 292 465 Kč a druhým platebním výměrem č. j. 4062614/15/2100-31474-203826 stanovil žalobci povinnost odvést do státního fondu za porušení rozpočtové kázně částku ve výši 92 319 Kč.
18. Žalobce podal proti výše uvedeným platebním výměrům odvolání ze dne 10. 12. 2015. V tomto odvolání uplatnil odvolací námitky obdobného znění, jako jsou žalobní body u zde projednávané žaloby, proto je soud blíže nerekapituluje.
19. Dne 13. 10. 2016 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. 44834/16/5000-10470-711175, kterým zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil platební výměr finančního úřadu ze dne 11. 11. 2015, č. j. 4062614/15/2100-31474-203826. Téhož dne vydal žalovaný i druhé napadené rozhodnutí č. j. 44835/16/5000-10470-711175, kterým zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil platební výměr finančního úřadu ze dne 11. 11. 2015, č. j. 4062292/15/2100-31474-203826.
20. Z rozhodnutí ÚOHS ze dne 5. 11. 2014, č. j. ÚOHS-S708/2014/VZ-23474/2014/523/ASo, soud zjistil, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách tím, že při zadávání veřejné zakázky „Revitalizace veřejné zeleně u

hřbitova ve V.“ v užším řízení porušil § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách a zásadu transparentnosti zakotvenou v § 6 téhož zákona, neboť bezprostředně před zahájením losování dne 15. 12. 2011, kterým mělo být provedeno omezení počtu zájemců pro účast v užším řízení, neumožnil na žádost zástupce jednoho ze zájemců vypnutí a opětovné zapnutí zařízení určeného k losování, když s ohledem na další okolnosti (použití elektronického zařízení znemožňujícího z povahy věci účinnou kontrolu samotného procesu losování na místě samém), jež v souhrnu vyvolávaly pochybnost o řádném průběhu losování, bylo vyhovění navrhovanému vypnutí a opětovnému zapnutí zařízení určeného k losování nezbytnou podmínkou zachování předpokladu transparentnosti losování, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nevhodnější nabídky a zadavatel uzavřel dne 13. 4. 2012 smlouvu na veřejnou zakázku. Za spáchání tohoto správního deliktu byla žalobci uložena pokuta ve výši 75 000 Kč. Rozhodnutím předsedy ÚOHS ze dne 6. 9. 2016, č. j. ÚOHS-R448/2015/VZ-36917/2016/322/DRu, bylo toto rozhodnutí potvrzeno a rozklad žalobce zamítnut. Žalobu, kterou žalobce napadl rozhodnutí předsedy ÚOHS, zamítl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 1. 2019, č. j. 29 Af 125/2016-449.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

21. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Posouzení žalobních bodů

22. Předmětem přezkumu jsou v tomto řízení výše uvedené platební výměry, resp. potvrzující rozhodnutí žalovaného, kterými byly žalobci stanoveny odvody za porušení rozpočtové kázně spočívající v tom, že při zadávání veřejné zakázky na revitalizaci zeleně postupoval v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách.
23. Totožnou veřejnou zakázkou (otázkou porušení zásady transparentnosti v souvislosti s průběhem omezování počtu zájemců losováním) °v rámci správního trestání se zabýval také ÚOHS; rozhodnutí jeho předsedy ze dne 6. 9. 2016 bylo přezkoumáváno u Krajského soudu v Brně. Tento soud rozsudkem ze dne 29. 1. 2019, č. j. 29 Af 125/2016-449, žalobu zamítl.
24. Soud se proto předně zabýval dosahem § 99 odst. 1 daňového řádu a jeho aplikací na nyní projednávanou věc, jako to již učinil v jiné obdobné věci (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 48 Af 9/2016 – 67). Podle tohoto ustanovení, vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Podle § 99 odst. 2 daňového řádu si správce daně nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá. Analogicky k § 99 odst. 1 daňového řádu stanoví § 52 odst. 2 s. ř. s. pro soudní řízení správní, že soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. O jiných otázkách si může učinit úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází.
25. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2015, čj. 9 Afs 70/2014 – 204, uvedl, že za rozhodnutí ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu je třeba nepochybně považovat i

pravomocné rozhodnutí soudu v trestním řízení o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Správce daně si může, pokud k tomu má dostatečné podklady, učinit sám úsudek o tom, že nebyla uhrazena daň, ačkoliv tímto jednáním mohlo zároveň dojít i k naplnění skutkové podstaty trestného činu. Proto nedopadá na takové posouzení § 99 odst. 2 daňového řádu, podle kterého si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl mj. spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. V takovém případě jde totiž o otázky na sobě nezávislé. Jiná je však situace, pokud je pravomocným rozhodnutím soudu v trestním řízení rozhodnuto o tom, že se určitá osoba dopustila trestného činu, který spočívá ve skutku, který je zároveň podstatný pro rozhodnutí v daňovém řízení. V takovém případě správce daně z tohoto závěru vycházet musí. Obdobné závěry platí i pro vázanost soudu při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, když podle § 52 odst. 2 s. ř. s. je soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Jak vyplývá z ustálené judikatury civilních soudů k § 135 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), který stanoví ohledně trestných činů stejné pravidlo, je vázanost dána zejména výrokem o vině, a to právní i skutkovou částí (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2007, sp. zn. 26 Odo 197/2006: „Soud je ve smyslu § 135 odst. 1 o. s. ř. vázán pouze výrokem (nikoliv odůvodněním) trestního rozsudku. Z výroku o vině je pak nutno vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní i skutkovou část s tím, že řeší naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu konkrétním jednáním pachatele. Rozsah vázanosti rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, je tedy dán tím, do jaké míry jsou znaky skutkové podstaty trestného činu zároveň významnými okolnostmi pro rozhodnutí o uplatněném nároku.“ – obdobně pak usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. 25 Cdo 242/2004, nebo rozsudek ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. 28 Cdo 273/2014). Těmto závěrům přisvědčil Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 28. 5. 2015, čj. 6 As 173/2014 – 186, a ze dne 31. 5. 2017, čj. 5 Afs 123/2016 – 28. V nich dovodil, že skutkové závěry vtělené do výroku odsuzujícího trestního rozsudku jsou pro správní orgány (i soudy) závazné.

26. Ustanovení § 99 odst. 1 daňového řádu se vztahuje nejen na odsuzující rozhodnutí soudu vydané v trestním řízení, ale i na rozhodnutí správního orgánu, jímž byla uložena pokuta za tzv. jiný správní delikt. Jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 – 73, výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Vedle skutkové věty pak musí samozřejmě obsahovat i větu právní, tedy musí v něm být vyjmenována jednotlivá ustanovení právních předpisů, která byla deliktním jednáním porušena (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016 – 46, např. bod 17). Pokud tedy v době rozhodování správního orgánu existuje pravomocné rozhodnutí o jiném správním deliktu, jehož výrok obsahuje skutkový popis protiprávního jednání a jeho právní kvalifikaci, je správní orgán vázán jak skutkovými zjištěními uvedenými ve výroku rozhodnutí o správním deliktu, tak právní kvalifikací těchto skutečností.
27. Shodně je třeba k této otázce přistoupit i z hlediska aplikace § 52 odst. 2 s. ř. s. Byť v jeho větě první je uvedeno, že soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, není žádného důvodu nevztáhnout toto pravidlo i na rozhodnutí správních orgánů o tom, že byl spáchán správní delikt a kdo jej spáchal, samozřejmě není-li toto rozhodnutí předmětem soudního řízení. V zásadě totiž není žádného důvodu nakládat odlišně s rozhodnutím soudu o tom, že byl spáchán trestný čin, a rozhodnutím správního

orgánu o tom, že byl spáchán správní delikt, což ostatně plyne z § 135 odst. 1 o. s. ř., jenž klade rozhodnutí správního orgánu o správním deliktu na roveň rozhodnutí soudu o trestném činu. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2011, sp. zn. 28 Cdo 4634/2010, toto ustanovení vyložil tak, že „[a]čkoliv soudům v této situaci nepřísluší jakkoliv zasahovat do právních vztahů založených pravomocným rozhodnutím správního orgánu, nejsou jím ve svém rozhodování o věcech s daným rozhodnutím souvisejících bezvýhradně vázány, nejde-li o rozhodnutí o přestupku či jiném správním deliktu, popřípadě o rozhodnutí o osobním stavu. V souladu s ustanovením § 135 odst. 2 o. s. ř. má soud, jde-li o otázku, o níž je jinak příslušný rozhodnout jiný orgán, z tohoto rozhodnutí vycházet, aniž by mu však občanský soudní řád přikazoval danou otázku posoudit zcela stejně.“ Shodně je třeba přistoupit k výkladu § 52 odst. 2 s. ř. s tím, že soud pochopitelně není vázán rozhodnutím správního orgánu, jehož zákonnost přezkoumává, a to třeba i jen jako podkladový úkon dle § 75 odst. 2 s. ř. s. Pouhá skutečnost, že správní rozhodnutí je způsobilé být předmětem soudního přezkumu, z něj nečiní „podřadný“ akt, který by neměly soudy respektovat. Ostatně pravomocné správní rozhodnutí je nadáno presumpcí zákonnosti a správnosti. Nedávalo by logiku, pokud by správní orgán byl v jím vedeném řízení vázán správním rozhodnutím jiného správního orgánu o předběžné otázce a soud jím vázán nebyl.

28. Soud považuje za nezbytné zdůraznit, že § 99 daňového řádu nebrání správci daně v tom, aby za situace, kdy neexistuje pravomocné rozhodnutí o správním deliktu, si sám učinil úsudek o tom, zda nastala skutečnost, kterou je třeba posoudit jako předběžnou otázku. V posuzované věci tomu tak ostatně bylo v době, kdy rozhodoval finanční úřad, který byl oprávněn si o otázce porušení zákona o veřejných zakázkách učinit vlastní úsudek, protože v té době dosud nebylo řízení ve věci správního deliktu pravomocně skončeno.
29. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí však již bylo v právní moci rozhodnutí ÚOHS, jímž byla žalobci uložena pokuta za správní delikt dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, kterého se dopustil žalobce jakožto zadavatel tím, že nedodržel postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku. Podle skutkových a právních vět obsažených ve výroku rozhodnutí ÚOHS ze dne 4. 12. 2015 se žalobce správního deliktu dopustil konkrétně tím, že při zadávání veřejné zakázky „Revitalizace veřejné zeleně u hřbitova ve V.“ v užším řízení porušil § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách a zásadu transparentnosti zakotvenou v § 6 téhož zákona, neboť bezprostředně před zahájením losování dne 15. 12. 2011, kterým mělo být provedeno omezení počtu zájemců pro účast v užším řízení, neumožnil na žádost zástupce jednoho ze zájemců vypnutí a opětovné zapnutí zařízení určeného k losování, když s ohledem na další okolnosti (použití elektronického zařízení znemožňujícího z povahy věci účinnou kontrolu samotného procesu losování na místě samém), jež v souhrnu vyvolávaly pochybnost o řádném průběhu losování, bylo vyhovění navrhanému vyplutí a opětovnému zapnutí zařízení určeného k losování nezbytnou podmínkou zachování předpokladu transparentnosti losování, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nevhodnější nabídky a zadavatel uzavřel dne 13. 4. 2012 smlouvu na veřejnou zakázku.
30. Finanční úřad i žalovaný spatřovali porušení rozpočtové kázně výlučně v tom, že žalobce porušil zásadu transparentnosti při výběru dodavatele v užším řízení při zadání veřejné zakázky. Právním předpisem, jenž upravuje porušenou povinnost, je přitom zákon o veřejných zakázkách, přičemž byla porušena povinnost dle § 6 a § 61 odst. 4 potažmo odst.

5 tohoto zákona. Porušení této povinnosti bylo po skutkové i právní stránce vymezeno ve výroku rozhodnutí ÚOHS ze dne 4. 12. 2015. Správní orgány jsou těmito skutkovými zjištěními i jejich právní kvalifikací z hlediska porušení zákona o veřejných zakázkách vázány dle § 99 odst. 1 věty první daňového řádu. Ve stejném rozsahu je pak skutkovými zjištěními a jejich právní kvalifikací uvedenou ve výroku rozhodnutí ÚOHS vázán soud, neboť nejde o rozhodnutí, které by bylo předmětem soudního přezkumu, a to ani jako podkladové rozhodnutí, neboť rozhodnutí o správním deliktu je způsobilým předmětem samostatného soudního řízení.

31. Soud si je vědom právního názoru zaujatého v rozsudku NSS ze dne 6. 9. 2017, čj. 6 Afs 281/2016 – 86, jenž byl publikován pod č. 3647/2017 Sb. NSS s právní větou „*Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o deliktu spáchaném na úseku zadávání veřejných zakázek není ve vztahu k uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně závazným rozhodnutím o předběžné otázce ve smyslu § 117 odst. 1 písm. d) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Jeho zrušení nemůže být samo o sobě důvodem pro obnovu řízení o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně.*“ Jakkoliv se soud v tomto rozsudku primárně zabýval otázkou, zda zrušení rozhodnutí o správním deliktu dle zákona o veřejných zakázkách je důvodem pro obnovu řízení ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu, je souvislost tohoto ustanovení s § 99 daňového řádu zřejmá. Ustanovení § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu je reakcí na § 99 odst. 1 daňového řádu. S Nejvyšším správním soudem lze jistě souhlasit v tom, že otázka porušení zákona o veřejných zakázkách je odlišná od otázky porušení rozpočtové kázně. Ze skutečnosti, že se příjemce dotace dopustil správního deliktu dle zákona o veřejných zakázkách nelze automaticky dovozovat, že porušil rozpočtovou kázeň.
32. Nicméně závěr o tom, že rozhodnutí o deliktu na úseku zadávání veřejných zakázek není závazným rozhodnutím o předběžné otázce v řízení o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně, nemůže krajský soud přijmout. Tento závěr je v rozporu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu vztahující se k § 99 daňového řádu a § 52 odst. 2 s. ř. s. Výrok rozhodnutí ÚOHS o správním deliktu dle zákona o veřejných zakázkách je v jeho skutkové i právní větě závazný pro orgány rozhodující o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Tuto závaznost nelze chápat tak, že by existence rozhodnutí o správním deliktu dle zákona o veřejných zakázkách automaticky znamenala, že byla porušena rozpočtová kázeň, nýbrž tak, že orgán prověřující porušení rozpočtové kázně je vázán skutkovými zjištěními vtělenými ÚOHS do výroku rozhodnutí o správním deliktu a právní kvalifikací těchto skutkových zjištění v tom směru, že popsání jednání představuje porušení konkrétní povinnosti upravené zákonem o veřejných zakázkách. Pokud má porušení rozpočtové kázně spočívat v tom, že příjemce dotace použil poskytnuté prostředky neoprávněně, neboť porušil ustanovení zákona o veřejných zakázkách, pak posouzení toho, zda došlo k porušení zákona o veřejných zakázkách, je nepochybně předběžnou otázkou ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu (k institutu předběžné otázky obecně viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2009, čj. 1 As 89/2008 – 80). Pokud existuje pravomocné rozhodnutí ÚOHS o správním deliktu za porušení zákona o veřejných zakázkách, je tímto rozhodnutím závazným způsobem vyřešena otázka, že byl porušen zákon o veřejných zakázkách, v jakém konkrétním jednání toto porušení spočívá a jaká povinnost jím byla porušena. Pro orgán, který prověřuje porušení rozpočtové kázně, představuje rozhodnutí ÚOHS rozhodnutí o předběžné otázce, jehož výrokem je tento orgán vázán, aniž by byl oprávněn jakkoliv přehodnocovat skutkovou a právní větu obsaženou ve výroku rozhodnutí ÚOHS o

správním deliktu. Tento orgán posléze v návaznosti na rozhodnutí ÚOHS o správním deliktu posuzuje otázku, zda pravomocným rozhodnutím deklarované porušení zákona o veřejných zakázkách představuje porušení rozpočtové kázně ve smyslu rozpočtových pravidel a v jaké výši má být uložen odvod. Toto posouzení není součástí předběžné otázky a musí ho učinit správce daně.

33. Žalovaný tedy měl vyjít ze skutečností plynoucích z výroku rozhodnutí ÚOHS, tedy že v něm popsaným jednáním žalobce byl porušen § 6, resp. § 60 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách; v zásadě nebylo třeba se blíže zabývat námitkami brojícími proti závěru o porušení zásady transparentnosti. Žalovanému by totiž v takovém případě nebylo možné vytýkat, že by jeho rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů proto, že se nevypořádal s odvolacími námitkami, v nichž žalobce prezentoval svůj odlišný náhled na souladnost jeho postupu se zákonem o veřejných zakázkách. Žalovaný se nicméně uvedenými námitkami (de facto nadbytečně) zabýval a postupně je vypořádal, přičemž v zásadě dospěl k totožným závěrům jako ÚOHS. Jediné, v čem se žalovaný a ÚOHS dílčím způsobem liší, je aplikace zákonného ustanovení, neboť ÚOHS konstatoval porušení § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, kdežto finanční úřad konstatoval porušení § 61 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách. K tomu je však třeba uvést následující.
34. Ustanovení § 61 zákona o veřejných zakázkách obsahuje podmínky omezení počtu zájemců v užším řízení, jednacím řízení s uveřejněním a soutěžním dialogu.
35. Podle § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách se za objektivní kritérium považuje i omezení počtu zájemců provedené náhodným losem. Tento odstavec dále definuje pět dílčích podmínek, které musí zadavatel dodržet: (1) soulad se zásadami uvedenými v § 6 zákona o veřejných zakázkách, (2) užití mechanického, elektronickomechanického, elektronického nebo obdobného zařízení, (3) účast notáře, který osvědčí průběh losování, (4) umožnění účasti zájemcům o veřejnou zakázku při losování a (5) písemné vyrozumění zájemců o termínu losování nejméně 5 dní před losováním.
36. Podmínka označená pod bodem (1) je nesystémová a duplicitní vůči ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách (srov. důsledky níže). Nesystémově je v zákoně řazena i další podmínka losování, a sice ta, která je samostatně zařazena do § 61 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách. Podle této podmínky je zadavatel povinen umožnit zájemcům zkontrolovat před zahájením losování zařízení a prostředky sloužící k losování. Vyčlenění této podmínky do samostatného odstavce není jejím obsahem nijak odůvodněno, neboť se nejedná o speciální podmínku vůči některé z výše uvedených podmínek plynoucích z § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách. Samostatné vyčlenění by bylo logické v okamžiku, kdy by zájemcům bylo umožněno kontrolovat losovací zařízení jen v případě užití některého z typů losovacího zařízení (např. pouze mechanického losovacího zařízení), nebo pokud by byla v tomto odstavci stanovena zvláštní lhůta pro vyrozumění zájemců o termínu losování (např. pokud by platila delší lhůta pro tzv. významné veřejné zakázky) apod. Tak tomu však není, a proto musí být i tato podmínka dodržena vždy, když zadavatel přistoupí k omezení počtu zájemců losováním.
37. Ačkoli tedy ÚOHS konstatoval porušení § 6 a § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách a žalovaný uvedl, že žalobce porušil § 6 a § 61 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách, neznamená to, že by jejich rozhodnutí byla vzájemně rozporná. Správní orgány totiž konstatovaly ve výsledku totéž, tedy že v průběhu omezení počtu zájemců o veřejnou zakázku losem porušil zadavatel zásadu transparentnosti (obecně § 6, speciálně § 61 odst. 4

zákona o veřejných zakázkách) tím, že zájemcům neumožnil kontrolu losovacího zařízení před samotným losováním (podmínka § 61 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách). Neumožnil-li zadavatel kontrolu losovacího zařízení, porušil jak ustanovení § 6, tak § 61 odst. 5, ale také ustanovení § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách. To je důsledkem speciálního zdůraznění platnosti základních zásad (§ 6) během losování; stejný tedy skutek může být podřazen pod více ustanovení.

38. Pokud tedy jde v souhrnu o závěry týkající se porušení zákona o veřejných zakázkách, není co žalovanému vytknout.
39. Rovněž soud je na základě § 52 odst. 2 s. ř. s. vázán rozhodnutím ÚOHS v tom rozsahu, že žalobce při výběru dodavatele v užším řízení při zadávání veřejné zakázky v rámci projektu revitalizace veřejné zeleně u hřbitova ve V. porušil zákon o veřejných zakázkách. Soud se proto nevypořádával žalobní argumentací žalobce, v níž právě tento závěr zpochybňuje. Soud se tedy nezabýval výtkami žalobce směřujícími k zjištění a vyhodnocení okolností, za nichž zadavatel neumožnil vypnutí a opětovné zapnutí losovacího zařízení, které bylo použito k omezení počtu zájemců o veřejnou zakázku losem. Nezabýval se ani otázkou, zda v souvislosti s omezením zájemců losováním byla či nebyla porušena zásada transparentnosti, a ani námitkami odkazujícími na dříve vydaná rozhodnutí ÚOHS a z nich dovozovaného legitimního očekávání žalobce. Těmito tvrzeními se žalobce snažil zpochybnit právní větu výroku rozhodnutí ÚOHS, tedy že jednání je porušením zákona o veřejných zakázkách. Soud je nicméně tímto právním posouzením vázán a nemůže jej přehodnocovat, neboť rozhodnutí ÚOHS není předmětem tohoto soudního řízení.
40. Soud proto z důkazů navržených žalobcem provedl důkaz pouze rozhodnutími ÚOHS ze dne 5. 11. 2014 a 4. 12. 2019 a rozhodnutím předsedy ÚOHS ze dne 6. 9. 2016. Další žalobcem navržené důkazy pro nadbytečnost neprovedl, neboť z části jde o listiny, které jsou součástí daňového spisu, který měl soud k dispozici a z něhož při posuzování věci vycházel, a z části jde o důkazy směřující k prokazování skutečností týkajících se podmínek vzniku povinnosti učinit odvod za porušení rozpočtové kázně (zejména jde o výsledky osob přítomných losování – viz str. 11 žaloby), které však byly dostatečně prokázány rozhodnutími ÚOHS, jímž je soud vázán.
41. Soud se pak zabýval již jen namítanou nepřezkoumatelností způsobu stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalobce namítal, že odvod ve výši 25 % částky dotace, kterou mu finanční úřad uložil, nebyl přezkoumatelným způsobem odůvodněn. Podle žalobce není z odůvodnění zřejmé, z jakého důvodu považuje finanční úřad odvod ve výši 25 % za přiměřený a proč neuložil odvod nižší, přičemž 25 % z částky dotace představuje v daném případě maximální výši odvodu, kterou bylo možné uložit. Žalobce také namítal, že ze zprávy o daňové kontrole vypracované finančním úřadem vůbec nevyplývá, že podpůrně využil dopis EK, jak žalovaný v napadených rozhodnutích uvedl.
42. Žalobce se dále domáhal aplikace Rozhodnutí Evropské komise ze dne 19. 12. 2013 č. C(2013)9527, kterým se stanoví a schvalují pokyny ke stanovení finančních oprav, jež má Komise provést u výdajů financovaných Unii v rámci sdíleného řízení v případě nedodržení pravidel pro zadávání veřejných zakázek (dále jen „rozhodnutí EK“). Toto rozhodnutí EK obsahuje v příloze ustanovení č. 1.1. nazvané „Pokyny ke stanovení finančních oprav, jež mají být provedeny u výdajů financovaných Unii v rámci sdíleného řízení v případě nedodržení pravidel pro veřejné zakázky“ (dále jen „pokyny EK“). Žalobce nesouhlasil s argumentem finančního úřadu, který uváděl, že v pokynech EK není

stanovena sankce za nesrovnalost v případě nedostatku transparentnosti v průběhu zúžení počtu uchazečů. Podle žalobce je toto uvedeno v bodu 1.1. pokynů EK. Podle těchto pokynů se má k jiným nesrovnalostem přistupovat v souladu se zásadou proporcionality, a je-li to možné, analogicky s typy nesrovnalostí uvedenými v těchto pokynech. Žalobce považoval za analogická pochybení uvedená v ustanovení čl. 2.1 bod 9 pokynů EK, za jejichž spáchání bylo možné uložit odvody ve výši až 25 %, ale zároveň bylo možné tuto opravu snížit na 10 % nebo 5 % podle závažnosti.

43. Nejprve soud konstatuje, že není důvodná námitka, ve které žalobce namítá, že ze zprávy o daňové kontrole nevyplývá, že by finanční úřad podpůrně použil dopis EK pro stanovení výše odvodu. Na str. 19 zprávy o kontrole je totiž uvedeno, že „[d]aňový subjekt ve stanovené lhůtě předložil správci daně své vyjádření k výsledku kontrolního zjištění, dobručeno správci daně dne 27. 1. 2015. Správce daně obdržel dne 21.4.2015 písemnost č.j. 2233984/15 od poskytovatele ve věci doplnění podkladů k vybrání a vymáhání odvodu za porušení rozpočtové kázně dle RP. Z této písemnosti vyplývá, že poskytovatel navrhuje finanční korekci 25 % z poskytnuté dotace na financování předmětného výběrového řízení, tj. 1 290 217,43 Kč z prostředků ERDF a 92 158,39 Kč z prostředků SFŽP.“ Na základě výše uvedeného vyjádření daňového subjektu správce daně výsledek kontrolního zjištění pozměnil a daňový subjekt s ním byl seznámen dne 29.7.2015 (Protokol č.j. 3228534/15/2100-31474-203826).“ Soud ze správního spisu ověřil, že podání poskytovatele dotace ze dne 13. 4. 2015, které finanční úřad eviduje pod č. j. 2233984/15 obsahovalo přípis od poskytovatele dotace, v jehož čtvrtém odstavci bylo uvedeno, že „[n]a základě dopisu Evropské komise ze dne 29. 10. 2013 č. j. ARES(2013)3366900 byla stanovena korekce 25 % z poskytnuté dotace na financování uvedené VZ. Dotace byla poskytnuta ve výši 70 % z Evropského fond[u] regionálního rozvoje (dále jen „ERDF“) a ve výši 5 % ze Státního fondu životního prostředí ČR (dále jen „SFŽP“). Finanční oprava tedy činí 1 382 375,81 Kč (75% podpora OPŽP). Tento dopis EK byl finančnímu úřadu postoupen již společně s podnětem ze dne 12. 5. 2014. Tvrzení žalovaného o tom, že finanční úřad podpůrně použil i zmíněný dopis EK má oporu ve spise i v závěrech, které finanční úřad v závěrečné zprávě uvedl. Nadto soud poukazuje i na skutečnost, že sám žalobce finančnímu úřadu předmětný dopis předkládal, a to jako přílohu vyjádření ze dne 27. 1. 2015.
44. Důvodnou neshledal soud ani námitku týkající se nepřezkoumatelnosti uložené sankce. Finanční úřad přihlédl jednak k tomu, že netransparentní postup žalobce neměl v daném případě vliv na splnění účelu dotace, zároveň ale zohlednil jako přítěžující okolnost, že porušení zásady transparentnosti nelze považovat pouze na formální pochybení, neboť mohlo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Finanční úřad již v průběhu změn závěrečné zprávy akceptoval připomínky žalobce a snížil původní výměru odvodu ze 100 % na 25 % a odůvodnil to zejména výše uvedeným porovnáním hodnot – byl splněn účel dotace, ale šlo o porušení zásady transparentnosti, které nelze považovat za formální pochybení. Finanční úřad dále na stranách 17, 18 a 38 zprávy o daňové kontrole doplňuje i podklady, na jejichž základě o výši odvodu rozhodoval. Jak v rozhodnutí finančního úřadu, tak v napadených rozhodnutích žalovaného je přezkoumatelným způsobem stanovena výše odvodu za zjištěné porušení rozpočtové kázně. Žalobce se nedopustil pouze formálního pochybení v zadávacím procesu, proto mu nemohla být uložena sankce pouze v symbolické hodnotě, jak se žalobce domníval. Zároveň by nebylo ale přiměřené ani původní vyměření odvodu ve výši 100 %, neboť zjištěné porušení neovlivnilo účel užití poskytnuté dotace.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

45. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
46. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. dubna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu